

Una maleta no desitjada

Andreu Sotorra

Jacqueline Wilson. «La nena de la maleta». Traducció de Dolors Udina. Il·lustracions d'Anuska Allepuz. Col·lecció Picnic. Castellnou Edicions. Barcelona, 2011 - 2017. Pàgs. 151. A partir de 12 anys.

Jacqueline Wilson és una autora anglesa, nascuda a Bath, al comtat de Somerset, el desembre del 1945. Té un extens catàleg de publicacions, més de cent llibres, la gran majoria dels quals s'adrecen als lectors joves i sempre tractant qüestions sensibles sense embuts. Això, sobretot en els seus inicis, li va representar un cert problema de cara als editors que a la dècada dels anys setanta

i vuitanta del segle passat no s'atrevien a publicar segons quin tipus de literatura que sabien que anava adreçada principalment als nous lectors.

Afortunadament, superat el segle i salvant encara algunes excepcions ultraconservadores, aquesta qüestió ha quedat enrere i les editorials no tan sols han publicat novel·les d'un realisme cru destinades als joves sinó que han ampliat aquesta tendència a lectors primerencs i fins i tot àlbums il·lustrats adreçats als no lectors.

La novel·la «La nena de la maleta» —hi ha casualment una pel·lícula documental sobre Giza, una nena del gueto jueu de Varsòvia, amb el mateix títol— va ser publicada el 1992 en versió original. La versió catalana de Jacqueline Wilson va arribar deu anys després d'iniciat el segle XXI. Tot un símptoma. I no perquè faci un tractament com el de la separació dels pares —que ha estat tractat per altres autors també catalans en diverses ocasions i de diferents maneres— sinó perquè el cas singular de la petita protagonista de deu anys el presenta, com deia, sense embuts i, cal afegir, sense pèls a la llengua.

Andy, la protagonista, viu la separació dels pares després d'haver viscut com a filla única deu anys i després de tenir idealitzat el paisatge de la infància del que ella anomena la Caseta de la Morera, un habitatge que Andy perd amb la separació dels pares quan ha de combinar la seva vida entre la casa de la mare i la casa del pare, els dos, esclar amb parelles noves i, el pare, a més, amb fills de la nova parella.

La novel·la no cau en l'ensucrament ni el sentimentalisme i retrata Andy com una criatura més madura del que actualment són les criatures a la seva edat, amb criteri propi i amb una opinió dels que l'envolten que no la faria gaire sociable si el que pensa ho digués en veu alta. Però Andy té també els neguits propis d'una separació dels pares, i amb la necessitat de trobar una llar autèntica on es trobi feliç com ho era a la Casa de la Morera, amb el pare i la mare biològics.

Amb un element simbòlic, el conill Rave —per sort l'autora no li posa a les mans un típic ósset de peluix!— la petita Andy viu la seva pròpia vida i és també gràcies a Rave que troba en un jardí d'una casa on viuen un parell d'avis que tenen la filla i els néts a Austràlia i que no veuen gairebé mai, on ella troba l'escalf que havia perdut.

És a dir, per compensar el realisme dur de l'autora, hi ha també un final feliç per acontentar aquells lectors que no es conformen amb finals oberts i volen saber, quan arriben al punt final, com acaba de debò la història del personatge que han conegut. Sense

amagatalls i de la A a la Z, una expressió en aquest cas gens gratuïta perquè l'autora encapçala cadascun dels capítols amb una de les lletres de l'abecedari i amb una paraula que hi comença.

Enllaços d'interès

(per visionar-los, cal descarregar abans el PDF de la crítica):

Vídeo amb un reportatge sobre la població de Bath, lloc nadiu de l'autora Jacqueline Wilson, una ciutat anglesa declarada Patrimoni de la Humanitat per la seva arquitectura i per les seves termes d'aigua calenta obertes als visitants que s'hi volen banyar.

<https://youtu.be/E6IVQi8Hxbo>
